SORIN CERIN

ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

ISBN 978-606-8006-98-7

SORIN CERIN

ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

POEME DE DRAGOSTE

All right reserved.
The distribution of this book without the written permission of SORIN CERIN , is strictly prohibited.
Copyright 2012 by SORIN CERIN

Toate drepturile rezervate autorului.
Nici o parte din această lucrare nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CERIN, SORIN
Adevăr, amintire, iubire/Sorin Cerin.- Bucuresti: PACO, 2012

ISBN 978 – 606 – 8006 – 98 - 7
821.135.1-1

CUPRINS

1. **Cerul iubirii**
2. **Adevăr, amintire, iubire !**
3. **În loc de tine**
4. **Cine suntem noi?**
5. **Norii inimii**
6. **Singurătate**
7. **Cine eşti?**
8. **Alături de tine**
9. **Datorie**
10. **Nu există.....**
11. **Care?**
12. **Adevărul amintirilor**
13. **Fără de noi.....**
14. **Noroi alături de Dumnezeu**
15. **Nu plânge,**
16. **Şi**
17. **Fără tine,**
18. **Care iubire?**
19. **Iubire şi speranţă**
20. **Aripi**
21. **Lacrimă de soare**
22. **Întrebare**
23. **Unde erai**
24. **Lumea fiarelor**
25. **Sunt atât de mult de tine tu**
26. **Prea demult**
27. **Alături de care?**

28. Pierdere de dor
29. Noroi
30. Realitate
31. Singurătatea iubirii
32. Lumina pierdută a iubirii
33. Sărutul unei amintiri
34. De prea mult frig
35. Vioara sufletului
36. Când
37. Goliciunea adevărului
38. Caii viselor
39. Apa vieţii
40. Deşertul marii noastre iubiri
41. Şi-n care inimă de frunză
42. Nu
43. Dar care clipe?
44. Nu cred în inimi de cenuşă
45. Dor de tot dor de tine
46. Poarta zorilor
47. Iubire-amară de o vară
48. Credinţă şi iubire
49. Să cred în chin
50. Suspin de iubire
51. Lacrimi şi îngeri
52. Cum pot numi iubirea?
53. Despărţire de Tine
54. Unde oare?
55. Inimă de soare
56. Un cuvânt de iubire
57. În care iubire
58. Oare ai afla?
59. Iartă-mă iubire
60. Sângele sărutului
61. Şi dacă m-ai uita,
62. Târfa creaţiei Lui Dumnezeu
63. Ai uitat doamne de noi?

64. Război şi pace
65. Lacrimi de cer
66. Credeam
67. Timpul norilor
68. O pată de dor
69. Podul iubirii
70. Pleoape obosite de iubire
71. Urma gândului
72. Iarba singurătăţii
73. Nemurire şi moarte
74. Stropi şi iubire
75. Praf de amintire
76. La capăt de zi
77. Efemer
78. Depărtare
79. Lumea ochilor tăi

1. Cerul iubirii

Numai norii inimii pot înţelege
ploaia cuvintelor
din căile bătătorite de destin
în zâmbetul tău,
născut pentru a nemuri
până şi viaţa speranţelor,
risipite de pleoapele clipelor
pline de praful uitării
peste tăriile cerului,
iubirii din noi.

Şi m-am întors pe drumul eternităţii
din care am venit,
vrând să înţeleg sensul naşterii
pentru care însemni
întreaga mea lume
ai cărei sfinţi au devenit
Dumnezeul meu.

2. Adevăr, amintire, iubire !

Mă simt atât de arbore tăiat,
cât şi frunză dusă de vântul toamnei,
din inima ta.

Erai atât de mult adevăr şi inimă
în învierea gândurilor mele,
încât ai devenit eternitatea mea.

Aş vrea să mă ierţi cu tot cu valurile morţii unor clipe,
care m-au lovit atât de tare,
până au spart stânca destinului meu.

Te vreau mai dinainte de toate păcatele acestei lumi,
spre a deveni noi înşine primii care ar fi greşit,
luminându-şi calea cu iubire!

Mai eşti Dumnezeul vieţii mele,
la care mă rog să pot muri dinainte de zorii,
acestei vieţi pline de păcat!

Te iubesc cum numai îngerii au reuşit vreodată,
să-L înţeleagă pe Dumnezeu,
Adevăr!

3. În loc de tine

Ce aş putea pune
în loc de Dumnezeu
în afară de tine,
suflet pierdut
atât de demult
în inima mea,
încât moartea
a devenit viaţă
iar eternitatea,
realitate,
a libertăţii
de a fi noi,
o mare iubire.

Unde mai eşti
frumuseţe şi iubire
care ai trecut
în nefiinţa unor ochi
ce nu vor să te uite
niciodată,
înainte de a fi ţărâna
care într-o zi
se va afla în inima mea,
bâtându-i eternitatea,
prin care te-am iubit.

4. Cine suntem noi?

Şi care dor nu doare?
Şi care moarte nu a învăţat
vreodată să moară,
umilind viaţa?

Şi cine am fi noi,
dacă nu am iubi
vreodată,
ochii uitaţi de timpul
bolnav de atâtea sărutări
de clipe moarte?

Şi unde am merge
dacă nu am învăţa
că suferinţa este păcat
şi sânge din Dumnezeul
care ne-a născut?

5. Norii inimii

Care nemărginire
poate fi mai presus de ochii iubirii noastre,
pierdută în cuvintele pe care nici Dumnezeu,
nu Le-a găsit la începutul creaţiei Sale?

Care nori ai inimii tale nu vor mai ploua,
peste moartea amintirilor din orizonturile prăfuite
ale gândurilor speranţelor uitate de Vreme,
la apus?

Care nemărginire din moartea strămoşilor mei eterni,
te-ai mai fi născut în lumea unde murim cu toţii,
iar unicul sens al cerului lor era să devenim
mai senini de noi înşine ca niciodată.

6. Singurătate

Singurătatea lumii din inima ta
este moartea din mine,
precum iarna iubirii noastre
nu-şi va mai revedea
primăvara sărutului
pasilor tăi eterni din gândurile mele
care ne-ar fi redescoperit,
naşterea marii noastre iubiri,
pierdute în spatele unei amintiri,
moarte demult!

Am rămas zeul surâsului tău,
atât de pierdut în mantia inimii mele
încât nici sfârşitul de lume al absurdului
nu mai reuşea să ne înţeleagă visele,
tinereţii săruturilor noastre.

Ai mai fi vreodată cu respiraţia sângelui meu,
atunci când valurile acestei lumi,
îl vor zdrobi considerându-l stânca ce te aşteptă,
nemuritoare la margine de viaţă!

7. Cine eşti?

Dincolo de fiinţa zâmbetului tău
aş dori să devin un surâs.

Lângă fericirea dumnezeului inimii tale,
voi deveni sărutul clipei,
care nu te va mai părăsi niciodată.

Atunci când mă strigai răscolind eternitatea,
trebuia să plec de lângă perfecţiunea
din care ai venit în viaţa mea.

Atât de mult te-am iubit,
încât până şi Dumnezeu a uitat
că ar fi trebuit
să mă cunoşti undeva-cândva!

Poate că însemni tot ce ar reuşi vreodată
să însemne acest univers al eternităţii,
ce pare că s-ar fi peirdut,
Definitiv în noi înşine.....

8. Alături de tine

Nu cred în norii inimii,
care nu-şi pot vărsa cascadele lacrimilor de dor,
niciodată,
trădând adevărul ,
destinului Lui Dumnezeu,
de a aduce ploaia de vise,
în inima sufletului tău,
răpus de clipa prin care,
nu te-am mai văzut,
niciodată,
atunci când moartea şi viaţa,
erau două simţăminte
fără sensul acestei lumi,
atât de obosite a deznădejdii,
care şi-a uitat sfinţii întâmplării,
de a fi împreună.

Şi atunci doar zorii speranţelor dorului nostru,
vor reuşi să învingă,
munţii deznădejdii unor amintiri pierdute,
în neantul neputinţei,
de a ne fi întâlnit,
atunci când cerul inimii naşterii tale,
s-ar fi întâlnit cu steaua singurătăţii destinului meu.

9. Datorie

De ce şi cel dator o viaţă întreagă,
Mai are de plătit atât de mult,
Prin moarte?

Care gând nu-şi încearcă norocul,
La loteria disperării,
Acestei lumi?

Fără de umilinţă ar mai exista Dumnezeul,
Ce a promis viaţa până şi în moartea,
Marii noastre iubiri?

Cine eşti tu,
Libertate de a muri demn,
Într-o lume atât de nedemnă de tine!

10. Nu există.....

Nu există sfinţi fără zâmbetul tău,
Care mi-au regăsit inima, pierdută ,
La capătul drumului vieţii iubirii tale.

Nu există moarte fără suflarea cuvintelor noastre,
Regăsite pe mâna uitării din tine,
Înveşmântată cu bărţara marii noastre iubiri.

Nu există libertate unde sărutul tău să nu inunde,
Frumuseţea tuturor dorinţelor acestei lumi,
Pline de privirea ta, fără de care nu pot exista.

Şi doar fiindcă moartea poate fi eternă,
Cred în viaţa marii noastre iubiri,
Ce nu se va sfârşi niciodată, dincolo de zâmbetul tău?

Oare ar mai exista singurătate,
Dacă norii nu ar muri prin stropii cuvintelor,
Care se cern în pământul amintirii eterne din noi?

Şi care durere a fericirii ar mai fi fericită fără de noi,
Dacă ne vom uita defintiv în dorul neiertător al morţii,
Atât de departe de sângele amintirilor noastre?

11. Care?

Care eternitate ar fi străină de privirea ta,
Atunci când te iubesc?

Care moarte ar mai învăţa să moară,
Fiind alături de tine?

Care braţe nu te-ar mai cuprinde în inima mea,
Când bătăile tale mi-ar aduce marea iubire a vieţii mele?

Care orizont nu ar mai reuşi să fie prins în braţele timpului,
Dacă aş privi eternitatea ochilor tăi?

Care lacrimă nu ar fi mântuită de clipa eternităţii mare noastre iubiri,
Atunci când sufletul privirii tale ar deveni, lumina divină a vieţii mele?

12. Adevărul amintirilor

Cel care nu crede în epavele amintirilor,
Nu va deveni niciodată el.....

Alături de adevăr nu poţi fi decât tu,
Cel uitat de Dumnezeul iubirii tale.....

Şi care inimă crezi că va bate pentru tine,
În secolul deznădejdii adevărului sufletului tău?

Şi care adevăr va face vreodată compromis cu tine,
Uitând de iluzia meschină a acestei lumi?

Nu pretinde niciodată mai mult adevăr,
Decât poţi să duci în spinarea gândurilor tale.

13. Fără de noi.....

Fără de mine nici cucuvelele cuvintelor
nu ar mai reuşi să moară,
din braţele amintirilor care ne-au luat,
la pieptul braţelor care ne-au strâns,
amintirile şi dorurile,
ce nu vroiau nicidecum să moară,
pe asfaltul deznădejdii unor uitări de noi înşine.

Atunci am aflat că doar eternitatea sărutului,
ne-ar mai primi în lumea regăsirii de noi,
cei pierduţi în libertatea de a fi mai străini,
decât moartea care şi-ar fi imaginat vreodată,
inima ta.

14. Noroi alături de Dumnezeu

Doamne cât noroi
ai gândit pentru cuvintele
lumii noastre,
cât de multă durere
şi deznădejde
care să ne spele
faţa întunericului speranţelor
prin care să vedem lumina,
care să ne salveze de noi înşine.

15. Nu plânge,

Nu plânge,

Nu plânge fiindcă inima mea,
aleargă prin fiecare floare a clipelor tale,
prin care trăieşte amintirea,
vieţii marii noastre iubiri.

Oricât de străini am fi într-o zi,
uitată de moartea care nu ne va lăsa,
vreodată în pace,
să ştii că eşti şi vei fi destinul meu!

Şi care lacrimă a dorului tău,
ar mai reuşi să stingă focul prin care Dumnezeu,
a uitat de această lume,
incendiindu-ne viitorul marii noastre iubiri.

Care nori ar mai reuşi vreodată să ude,
cu amintirea lor, sărutul tău,
mai etern decât moartea şi mai sincer decât libertatea,
valurilor sângelui nostru,
lovit de stâncile adevărului!

Nu plânge fiindcă iubirea nu poate fi supusă timpului,
Nu plânge fiindcă valul de fiecare dată se întoarce în oceanul inimii sale,
Nu plânge fiindcă nu există orizont prins de focul unei decizii,
Nu plânge fiindcă nimeni, niciodată n-a reuşit să scape de destinul,

care ne va aparţine chiar şi în moarte!

De ce căutăm viaţa până şi dincolo de limita morţii?

16. Şi

De fiecare dată a existat un Şi,
atât în mine sau în tine,
cât în cuvântul care ne-a creat,
întreaga noastră viaţă
ce seamănă,
nespus de mult a destin şi iubire.

Şi, dacă am crede în Dumnezeul,
care nu mai poate fi atribuit niciunui alt,
Şi,
părăsit,
datornic,
dar mai ales pierdut,
de întreaga numerologie sentimentală,
a vieţii care nu mai poate fi adăugată,
lacrimilor unei amintiri.

Şi
unde te-aş mai putea întâlni fără un nume,
pus alături de alte speranţe,
care nu mai au voie,
să se lege de acel
Şi al meu,
pierdut şi inundat,
de fericirea momentului,
în care nu are nevoie de nimeni!?

17. Fără tine,

Fără tine,
sunt o liră care şi-a pierdut cântecul,
propriei vieţi,
lăsată de vuietul oceanului de vise,
din care s-a născut speranţa eternităţii,
ochilor tăi.

Fără tine,
cerul nu poate învăţa să primească soarele,
cuvintelor de aur ale dorului,
ruginite la picioarele uitării,
amurgului inimii tale.

Fără tine,
sunt un orizont desprins din nemărginirea creatorului,
care a uitat pentru totdeauna,
să se gândească că va reuşi vreodată să-l prindă,
în pumnii marilor iubiri.

Fără tine,
nici răsăriturile nu-şi pot cuprinde frumuseţea,
ochilor plini de eternitate ai destinului,
ale cărui pleoape nu te pot înţelege,
decât pe tine.

18. Care iubire?

Care moarte îşi poate uita anotimpul?
Care zeu nu ştie de unde a plecat păcatul?
Care dorinţă s-a împlinit în deşertăciune?
Care lespede nu a îngropat vreodată mormântul amintirii?

Mai eşti tu în infinitul iubirii mele,
Al cărei anotimp a devenit o stea căzătoare,
Peste timpul rănit de dorul ochilor,
Care s-au înecat în lacrima propriului nostru destin.

Mai eşti tu cea care hrănea îngerii iubirii mele,
Cu dorul şi cuvintele infinitului hărăzit să nu poată muri,
Chiar dacă fericirea ar fi devenit un ultim balsam al adevărului,
Care nu poate exista niciodată!?

Cine eşti tu înger care m-ai apropiat de Dumnezeu?
În valurile reci ale privirilor acestei vieţi,
Amintite adesea doar de păcatul,
De a fi!

19. Iubire şi speranţă

Aş înainta spre ţărmul ochilor tăi,
dar acolo adie iarna uitării,
de noi,
cei clădiţi din eternitatea
Lui Dumnezeu,
care e iubire dar nu şi uitare,
care e mântuire dar nu şi de noi.

Care speranţă ar mai reuşi,
să-şi vindece rana marii ei iubiri,
de speranţă părăsită de propriul destin,
roasă de clipele unei trăiri,
ce ar fi trebuit să-i dea viaţă,
nicidecum moarte.

De ce gândul sângelui din acest apus,
curge spre noaptea unde totul,
va deveni o eternitate
pierdută pentru todeauna,
într-o lume de care alergăm mereu,
conştienţi că o purtăm în sufletele noastre,
oriunde am fi?

20. Aripi

Aripi de înger,
smulse din dorul iubirii mele,
Lacrimi de cer,
ascunse sub stânca destinului,
roasă de sentimente în cădere liberă,
şi sparte la tălpile ei,
de iubire profundă şi neînţeleasă.

Aripi frânte de o eternitate,
ce pare prea grea,
pentru puterea Lui Dumnezeu,
de a ne învăşmânta,
cu marea ei iubire,
fiind o eternitate demodată,
care nu se mai poartă,
în inimile tinere ale acestui sfârşit,
de lume prea obscen,
pentru marea noastră iubire.

Aripi de metal rece şi obositor,
care au uitat să mai bată orizonturile,
sentimentelor care ne-au unit cândva,
căile privirilor lacrimilor noastre,
ale căror aripi nu ştiau să plângă,
sub soarele unei veri sentimentale,
pierdut în toamna amintirii,
unei mari iubiri.

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

Aripi de înger,
smulse din dorul iubirii mele,
Aripi frânte de o eternitate,
ce pare prea grea,
Aripi de metal rece şi obositor,
care au uitat să mai bată orizonturile,
unei mari iubiri.

21. Lacrimă de soare

Eşti o lacrimă de soare,
o rază de speranţă,
un triumf al mântuirii,
dintre cer şi Lumina Divină din mine,
privire scăldată de valurile flăcărilor
de speranţe din sufletul meu,
în paradisul pierdut al ochilor rătăciţi,
în jungla aglomerată de fantome,
care mă privesc,
văzând doar întunericul din mine,
care-mi vorbesc fără să-mi înţeleagă tăcerea,
prin care tu mă iubeai atât de mult,
fantome care-mi întind mâna clipei,
fără ca aceasta să mai reuşească vreodată
să-şi îmbrăţişeze eternitatea,
cum o făcea când se pierdea
în lumina sufletului tău.

22. Întrebare

Credea cineva vreodată că se vor naşte,
până şi zorii străini de mare,
iar cerul viselor va deveni,
un cimitir al orizonturilor inimilor noastre,
care se pierdeau pe eternitatea,
ţărmului marii lor iubiri?

Dar vântul întrebărilor ce bate haotic
spre nicăieri în locul şoaptelor noastre fierbinţi,
înveşmântate cu gheaţa adevărului din sufletele noastre,
topite unul după altul?

Şi ar mai fi spus cuvântul în care ne sărutam,
că suntem acelaşi astru care va străluci
pe bolta nesfârşirii iubirii noastre,
fără ca să se mai stingă vreodată
dacă nu am fi devenit aceeaşi clipă
de început şi de sfârşit de lume
din noi?

23. Unde erai

Unde erai când dorul rodea,
nasturii clipelor zilelor mele,
rămânând cu pieptul viselor dezvelit
în ochii lumilor de stele,
care treceau amare,
noapte de noapte,
pe lângă iubirea vieţii mele,
care mai era răsărit,
care mai erai tu!

Unde erai când poarta
lacrimii sufletului cerului din mine,
mai era senină şi însorită,
plină de o vară a iubirii,
care mă determina să te aştept,
până când Cuvântul etern
al creaţiei Lui Dumnezeu,
ne va primi în braţele lui?

Unde erai când s-au deschis
filele ochilor destinelor noastre,
răsfoite de vântul pustiu,
al durerii depărtării de tine
înaintea oricăror speranţe,
de a mai fi alături
într-o ninsoare de doruri
care nu vor mai trece niciodată?

24. Lumea fiarelor

În lumea fiarelor nici omul,
Nu poate ca să-şi spună păsul,
Fiindcă atent le este mersul,
Jivinelor de mucava.

Aş fi ferice fără tine,
Care mi-ai dat un Dumnezeu,
Crezând în latrina iertării,
Unde un monstru sunt şi eu.

Şi ce m-aş face îndoielnic,
Să sper în lacrimi de arginţi?
Alături de un nou pomelnic,
Al ţiitorului de sfinţi!?

Te vreau o ţară fără slove,
Care să-mi spui când voi muri,
Şi nicidecum în două vorbe,
Ci doar în toane aurii!?

Suntem o stirpe unde sclavii,
Sunt mai supuşi decât viaţa,
Şi unde moartea se îmbie,
Cu oseminte dimineaţa.

Lăsând deoparte dorul vieţii,
Vom trece toţi de un amar,
Ce este sângele minciunii,

Al Dumnezeului hoinar.

Ce mare vagabond eşti Doamne,
Tu care spui că ne iubeşti,
Pierdut printre cadavre, soarte,
Eşti cel mai mult, lucruri lumeşti.

Şi-atunci la cine să ne ducem,
Când nu avem un Dumnezeu,
La căpătâiul de pe cruce,
Unde aş fi nume şi eu?

Chiar dacă lava din dreptate,
Va arde şi sângele meu,
Nu vreau să mor, singurătate,
În sânul tău, şi dorul meu!

25. Sunt atât de mult de tine tu

Sunt atât de mult de tine tu,
încât doar lumina îngerilor din noi,
ne-ar putea despărți,
de moartea de a nu ne simți unul pe celălalt.

Și care lacrimă sau țărm ne-ar mai putea uni,
fără să mai credem în nebunul inimii care ne-a spus,
în parcul uitat de lume al viselor noastre,
că suntem cei mai frumoşi?

Am putea lăsa clipa eternă a iubirii noastre,
moartă în lacul la malurile căruia speram,
că vom fi infinitul acestei lumi,
ce ne dorea despărțiți chiar dacă ne țineam de mână?

Și cine sau ce Dumnezeu al iubirii,
ar fi reuşit să ne fure până şi dorul din noi,
înecat la marginea destinului,
lacului unde devenisem eterni?

26. Prea demult

Prea de mult a murit până şi gândul,
din marea sinceritate a unui apus,
unde aripile dorului de înger,
ale lumilor din noi,
răzbesc moartea ce-i dă sens vieţii.

Prea de mult au înviat ochii tăi,
care mai credeau în eternitatea din mine,
părăsită la margine de destin,
într-un hambar prăfuit de sentimente,
uitate.

Prea de mult a răsărit cerul acelui „Te iubesc”
părăsit azi în podul lucrurilor de prisos,
ale unei case ce s-ar fi dorit eternă,
sub stelele unei zodii a morţii!

27. Alături de care?

La care moară de destin,
vom reuşi să învăţăm alfabetul iubirii,
ros de atâtea zile ale dorului din venele,
unui destin plecat spre depărtările,
Absurdului.

În care viaţă am mai avea stelele norocoase,
ale paşilor tăi, risipiţi peste întinderea albă,
a ninsorilor viselor mele,
de a te avea alături?

Spre care mal de sânge curgător aş mai reuşi,
să te întâlnesc în portul destinului meu,
inundat de marea iubire care ţi-o port,
pentru flăcările eternităţii din mine?

28. Pierdere de dor

Unde eşti pierdere de dor,
din viaţa pietrelor săruturilor tale,
care-mi atârnă de clipe,
spumegându-şi absurdul,
de a fi fără tine?

Unde crezi că morile de vânt,
îşi vor mai roti zilele iubirii noastre,
fără de anii care vrând-nevrând,
se vor transforma în clipe?

Unde sunt zâmbetele stelelor noastre,
care râdeau deseori sub umbrela speranţei,
de cele căzătoare,
care-şi pierdeau propriul timp,
la ruleta iubirii?

Unde eşti tu, îngerul inimii mele,
care-mi mai baţi şi azi pulsul viitorului,
ce-l simt mai puternic ca niciodată,
în amintirea unei stele stinse,
a cerului din mine,
devenit o pierdere de dor!?

29. Noroi

Nu ştiu dacă pot să cred
în Cuvântul creaţiei,
care mi-a minţit naşterea
cu o sumedenie de clipe de prisos,
jucate la loteria hazardului,
unui destin de carton,
care la prima ploaie sentimentală,
devine noroiul împlinirii abătut
la tălpile clipelor tale,
de zâmbet îmbietor,
Doamne,
ce ai vrut religii,
de iubiri,
în cimitirele bibliilor Tale,
pline de psalmi şi alte cântări de laudă,
aduse la proslăvirea noroiului creat
din noi şi pentru noi,
spre a deveni păcat,
al aspiraţiilor noastre spre,
infinit.

30. Realitate

Sub care piatră de mormânt,
stă scris destinul acestei lumi,
uitate de stelele răsăritului,
care nu au auzit niciodată de moarte?

Cât extaz curge pe râul frunţii respiraţiei iubirii mele,
unde pleoapele libertăţii de a trăi,
devin vineţii de la apusul morbid,
al gândurilor de a nu fi vreodată împreună?

Alerg printre şuvoaie reci de ploi sentimentale,
spre mâna amintirii tale,
sărutată de-atâtea vise ale dorului meu,
înecate la margine de-mplinire,
pe ţărmul pustiu al realităţii.

31. Singurătatea iubirii

Sunt prea singur pentru moarte,
atât de mult adevăr,
în paşii ce-i avem de dus,
în spatele sentimentelor noastre,
uitate până şi de Dumnezeu.

Eşti steaua singurătăţii,
enigmei din mine,
lăsată să crească,
buruiană a simţirii,
iubirii noastre.

Doar singurătatea clipei,
poate uita de haosul disperării,
scurs în mântuirea,
vieţilor noastre,
de iubire.

Şi plouă cu stropi de singurătate,
din mine,
pe asfaltul rece al,
săruturilor din tine,
în fânul amintirilor,
proaspăt cosit,
de vremea durerii,
de a fi mereu uitaţi,
de noi înşine.

32. Lumina pierdută a iubirii

Ce poate fi lumina simţurilor mele,
fără cuvintele ochilor tăi,
sori ai vieţii clipelor din mine,
care-mi luminează paşii,
sfinţiţi de creatorul perfecţiunii imperfecte
a marii noastre iubiri?

Şi dacă sângele gândurilor noastre,
s-ar hrăni vreodată cu sentimentele,
focului din săruturi,
nu cred să putem,
stinge cuvintele dorului incendiat,
din deşertăciunea inimilor noastre,
pline de fumul amintirii pierdute,
printre lacrimile dorului,
îmbrăţişării noastre.

Mai exişti în lada de zestre a sufletului meu,
trecut prin gările,
de cuvinte aruncate aiurea,
şifonate sau albite,
de timpul uitării sau amintirii din noi,
la ceas de speranţă?

Te iubesc .....lumină stinsă,
a sufletului meu,
Te urăsc înger cu aripi de plumb al destinului meu,
ce nu-ţi înţelegi menirea de a zbura dincolo,

de paradisul acestei lumi a infernului,
marii noastre iubiri!

33. Sărutul unei amintiri

Care paradis ar mai putea fi universul
lacrimii sărutului meu,
plină de fericire sau tristeţe,
sparte de farmecul inimii căzute,
pe stâncilor de sentimente,
sculptate cu dorul iubirii,
alături de tine,
rază plecată atât de demult,
din soarele speranţei cerului meu,
pe care-l credeam etern de senin,
încât norii suferinţei erau de neînţeles,
chiar dacă ploile speranţelor lor,
aduceau şuvoaie de lacrimi,
pe cugetul buzelor noastre,
frământate de emoţia începutului de univers
fără de care viaţa clipelor,
nu ar fi existat,
în tumultul plin de valuri,
al unei mari iubiri.

Atunci am înţeles că sărutul,
devine vraja prin care s-a născut
lumea sângelui înţelesului din noi,
atunci când îmbrăţişează necuprinsul,
ce nu poate fi învăţat să moară vreodată,
în braţele frigului gândurilor,
prinse de patina viscolului îndoielilor.

SORIN CERIN – ADEVĂR, AMINTIRE, IUBIRE

Şi am rămas uitaţi de noi,
în lumea sărutului,
unde până şi stelele simţirii,
deveneau Lumină Divină,
a îmbrăţişărilor şoaptelor noastre,
care strigau prin tăcerea ochilor,
pierduţi unii în alţii,
de prea mult noi,
de prea mult etern,
în porii gândurilor care ne priveau
stânjeniţi de fericirea noastră,
de început şi sfârşit de lume,
ce părea că nu se va sfârşi niciodată.

34. De prea mult frig

Mi-am încheiat paltonul viselor,
până la ultimul nasture de fericire,
ce nu mai exista oricum,
de prea mult timp,
de mult prea frig,
de prea multe întrebări,
în cuvintele viscolite,
de amintiri trase de luna plină
a insomniilor rebele ce mă ţineau de mână,
arătându-mi-te pe tine,
ajungând să înţeleg prezentul ca fiind
din prea multă orbire a nopţii,
unor veşnice sentimente,
rupte chiar de aţa destinului,
care ar fi trebuit să le cârpească,
chiar şi cu iluziile,
noului deşert al viitorului,
lipsit de vlaga răsăritului,
mai obosit decât se afla
la facerea ţărânei din noi,
uitate pentru totdeauna,
într-un amurg sângeriu de toamnă târzie,
din inima mea,
rămânând sentimente rupte,
asemeni frunzelor ruginii ale inimii,
strivite de paşii grăbiţi ai trecutului,
care nu se mai poate regăsi niciodată,
în viitorul noilor cuvinte,

care nu mai pot arde,
de prea mult dor,
nu mai ştiu să râdă,
de prea multă iubire,
nu mai pot îmbrăţişa absolutul,
de prea multă răceală.

35. Vioara sufletului

Eşti o vioară a sufletului meu,
la care mi-am cântat iubirea,
cu patos sau răceală,
fericire sau tristeţe,
în marele concert care e realitatea
acestei lumi,
prea pline de ţărâna din noi,
încât deseori preferăm să uităm
de vioara sufletului,
cu strune de sentimente,
înlocuind-o cu vioara noroiului,
ţărânii din noi,
care cântă doar glasul instincutului primar,
animalică străfulgerare
de profan.

Şi am auzit sunetul iubirii,
în apusul sângeriu
din venele gândurilor mele,
l-am simţit cum se scurge,
prin săruturile amintirilor
care mă leagă de tine,
ca în cele din urmă să sparg,
chipul de ţărână al viorii din noroi,
în mii de cioburi ale clipelor,
care se risipeau nervoase în uitare,
până ce am găsit într-un colţ de iubire,
vioara sufletului,

cu strune de diamant sentimental,
la care am început să cânt,
simfonia marii noastre iubiri.

36. Când

Când
până şi moartea pare veselă,
dorind să te sacrifici pentru cel iubit,
când
cerul devine un ocean înspumat
cu corăbii ale dorului,
pierdute prin furtunile sentimentelor,
când
depărtarea redevine un punct,
al Dumnezeului din noi,
abia atunci poţi spune,
că înţelegi,
înălţătorul sentiment al iubirii.

37. Goliciunea adevărului

Am atins cu palma gândurilor,
visul lacrimii tale,
de a fi alături,
de paşii clipelor mele,
care ning,
troienind destinul,
verii senimentale a privirilor,
care s-au pierdut rătăcindu-se,
una într-alta,
precum norii care umezesc
cu lacrimile lor seninul,
şi se regăsesc în ploaia de cuvinte,
ce alungă seceta speranţelor,
din sufletele obosite să mai alerge,
prin deşerturile şoaptelor aride,
unde până şi săruturile,
deveneau amare.

Eşti valul inimii,
care-şi trage seva
din tulpina cuvintelor
care ne acoperă
iubirea răcită
de microbul uitării,
ce nu speram
să mai rămână vreodată,
în albia destinului nostru,
prin care curge apa îmbrăţişărilor,

în care ne-am scăldat cândva,
goliciunea adevărului de a ne iubi....

38. Caii viselor

Eşti calul alb pe care aleargă
viitorul clipelor mele,
care mai speră în puritate
în lozul câştigător,
al zâmbetului prin care primeşti
Lumina Divină a sufletului meu.

Sunt calul negru
care mai retrăieşte trecutul,
prins de patina amintirii
ce alunecă pe gheaţa timpului,
metal,
ce nu poate rugini niciodată,
fiind alcătuit din gânduri preţioase,
a căror valoare,
se măsoară în caratele iubirii
sângelui nostru,
fiert la ceas de destin,
în inimile îmbrăţişărilor
ce nu vor să se despartă,
niciodată.

Suntem caii liberi,
ai câmpiilor eleusine,
ce aleargă spre nicăieri,
uitând de moarte,
spre zările
unde pot să-şi întâlnească,
clipa,
unde să alerge veşnic,

pierduţi de timp,
în vâltoarea perfecţiunii,
marii lor iubiri.

39. Apa vieţii

Eşti măduva gândului meu,
care trece prin oasele de granit,
ale clipelor vieţii mele,
parcă pierdute în labirintul dorului,
de a mai deveni pietrişul,
de sub roţile destinelor noastre,
călcate de trenurile clipelor,
pe calea ferată a vieţii spre moarte.

Eşti îngerul clipelor,
în care am crezut mult mai târziu,
decât era apusul cuvintelor noastre,
lipsit de fereastra aburită a promisiunilor,
de a fi vreodată înlănţuiţi de ochii,
prin care simţeam eternitatea.

Eşti un nor care aduce ploaia,
în deşertul viselor mele,
de a fi mereu apa vieţii,
care m-a adus în această lume,
pentru Tine!

40. Deşertul marii noastre iubiri

Unde-aş putea să plâng în moarte,
căzut la tălpile cuvântului,
care-mi spunea cât de mult te pot iubi,
în lumea unde adevărul era curat,
pentru cei vii?

Şi unde Doamne aş mai şti eu,
care-i privirea ce mă aştepta,
la marginea drumului,
dintre destin şi fericre?

Acolo aş fi înnoptat murindu-mi speranţa,
până şi sufletul eternităţii mele,
pentru cuvintele tale de a fi alături,
într-o clipă de nemurire.

Ar mai exista vreodată un sărut,
mai sincer decât cerul sentimentelor mele,
care se împreuna cu ploaia viselor tale,
hrănind astfel deşertul marii noastre iubiri?!

41. Şi-n care inimă de frunză

Şi-n care inimă de frunză,
te-aş mai putea iubi vreodată?
Ce s-a născut în toamna vieţii,
care părea destrăbălată?!

Iubirii cu nume de vară,
ce accident făcea din noi,
într-o eternă zi cu soare,
din amândoi, când eram noi.

Şi-atunci cădea talpa uitării,
de frunză moartă-al cărei paşi,
se perindau prin largul zării,
destinelor unor urmaşi
ce putrezeau de amintire,
din noi, iubire, care-n moarte,
am fi crezut în amăgire,
nervura unei frunze moarte!

Apoi tu care printre inimi,
vei deveni ţărâna lumii,
de alte frunze printre spinii,
uitării ce-au trăit în noi.

Noi cei plecaţi dintre morminte,
de clipe negre cu vieţi,
ce aşteptam clipa fierbine,
să devenim mai înţeleşi,

în versul care fără inimi,
vom deveni pământ de flori,
prin care eu cândva odată,
te sărutam fiind doi sori,
ce nu credeam că-n clipa sorţii,
să fim noi azi mai morţi ca lutul,
ce ne-a unit din nicăieri,
uitând desăvârşit trecutul.

42. Nu

Nu există singurătate
fără moarte,
şi nici viaţă fără speranţă,
care să nu creadă,
în clipa eternităţii sale.

Nu pot să afirm că fericirea,
ar fi jocul vieţii,
despre care moartea,
nu are habar,
dincolo de al iubirii hotar.

Nu cred în norii,
cărora le este ruşine,
de ploile sentimentelor,
pline de lacrimile,
sensului acestei lumi,
ce-şi udă astfel destinul,
plouând cu viaţă!

43. Dar care clipe?

Cine a plecat vreodată
de pe streaşina vieţii,
dincolo de moarte?
Dar în viaţă
uitând să vină din moarte?
Dar din inima iubirii,
fără de moarte?
Dar din ochii tăi,
fără să cunoască eternitatea?

Care sânge nu-şi trage seva,
din oceanul gândurilor Lui Dumnezeu?
Care val nu moare,
pe propriul său ţărm?
Care soare al zâmbetului tău,
nu provine din stelele inimii tale?
Care lacrimă,
nu se trage din acelaşi ocean,
al speranţelor?

Unde crezi,
că orizontul fericirii,
poate fi atins de paşii,
clipelor tale,
fără a trece prin noroiul existenţei,
din care ne sunt plămădite,
corpurile clipelor,
ce vor arde în uitarea trecutului,

râmânând doar iubirea din ochii lor?

44. Nu cred în inimi de cenuşă

Nu cred în inimi de cenuşă,
ce-şi ard cu vorbe paradisul,
în lumea unde nu se mută,
nici plânsul cel bocit cu visul!

Şi-n care Doamne astă viaţă?
vom mai avea o fericire,
desprinsă parcă dimineaţă,
în care Tu Î-ţi ieşi din fire?

Suntem cu toţii vorbe goale,
pierduţi printre scripturi străvechi,
acolo unde coate goale,
sunt dumnezeii celor vechi.

Şi-atunci ce şanse mai au unii?
de a muri de dorul lor,
călcându-şi clipele minciunii,
de-a deveni nemuritor!?

Şi-n care brazdă de otravă,
vei reuşi să te omori?
scăpând de veşnica lor pradă,
copii ai ultimilor sori?

Ce-aş alunga Doamne din mine,
întregul paradis pierdut,
ştiind că-n sânge curg suspine,

şi nicidecum vre-un nou trecut?

Şi-n care soartă de pe vremuri,
aş mai putea să fiu atlet,
lăsat de clipa ce se cerne,
între un nou şi scump sonet?

Ce întrebări vor mai fi Doamne,
ce ai plecat în pribegie,
uitat de ziua mântuirii,
ce se dorea a fi vecie?!

Şi câte oase rupte-n clipe,
vor mai putea primi altarul,
al unui zâmbet ce se rupe,
ştiind că nu Ţi-a primit harul?

Şi-atunci în mântuirea surdă,
suntem scheleţi de mucava,
într-o creaţie absurdă,
unde-un destin face ce vrea!?

45. Dor de tot dor de tine

Aş mai fi dorul fericirii,
dacă o bate inima,
aleasă palma mântuirii,
iubirea mea, tu steaua mea?

Eşti îngerul ce-l ştiu aproape,
plecat din paradisul morţii ,
ce-a navigat pe-a vieţii ape,
scăldat în valurile sorţii.

Eşti o lumină a zăpezii,
sincerităţilor din mine,
unde doar cerul crede-n lacrimi,
şi paradisul în suspine.

Şi-n care larg ocean de vorbe,
aş mai fi eu inima ta,
o veche clipă dintr-o urbe,
ce s-ar dori de mucava?

Şi-am mai fi doi străini în gara,
de unde trenul fericirii,
nu are staţie nici vara,
de sentimentele- amăgirii!?

Şi-atunci de ce-am mai arde oare,
atâtea clipe de iubire,
răsfoind un album ce moare,

dintr-un trecut, trecut de tine?

Eşti oare slova care-n viaţă,
vei deveni un adevăr,
în fiecare dimineaţă,
prin flori de vise sau de măr?

În care într-o primăvară,
am să te prind de-o amintire,
în care tu-mi vei fi viaţa,
eternităţii din iubire!

46. Poarta zorilor

Să cred în tine Doamne de carton,
ce m-ai lăsat în pijamaua vieţii,
uitat de tot ce ar fi avorton,
în lumea unde mutilaţii sorţii,
se prind de mâneca iubirii-n van,
să mai găsească libertatea morţii!

Sunt singur fără să mai fulger grâul,
ce-ar cosi zorii dimineţii,
atât de palizi ducem greul,
celor sfinţiţi de zefirul ceţii,
pierdut în amintiri lugubre,
Tu Doamne lasă-ne în pace!
Suntem nişte destine slute,
a orizonturilor rapace.

Şi-apoi de zodii ce să zicem,
cuvinte goale de-o colibă,
cu-acoperiş de casă dulce,
pierdut în moloz şi rugină,
de sânge ce nu vrea să moară,
şi aşteptat de oase dulci,
ale privirii dimineţii,
tu suflet gol unde te duci!?

47. Iubire-amară de o vară

Iubire, dorinţă frumuseţe,
inginerie dragă de tristeţe,
sunt un amar de gând pierdut prin lume,
unde nimic tu ai avea a spune.

Iubire, înger, leagăn de tristeţe,
aş coborî neantul în lanul de tristeţe
de n-ai fi tu dulceţea ce-a amară,
pierdută-n gara cea de primăvară?

Iubire de mă laşi să mor pe cruce,
aş crede-n cel mai falnic zeu,
eşti o răscruce dulce ce se duce,
în zâmbetul Lui Dumnezeu.

Iubire amară de o vară,
nici un destin nu ţi se potriveşte,
în clipa ce s-a dorit seară,
de fapt era surâsul ce trăieşte.

În Dumnezeul gândurilor tale,
şi nici apus nu vei vedea vreodată,
fiind un infinit ce ne urzeşte,
eternitatea clipei dintr-o evadată,
din tot ce am fost noi odată!

48. Credinţă şi iubire

Să cred în inima divină,
zorilor din sângele tău,
ce nu s-a închegat din vina
destinului de purgator,
plecat şi el să-şi înţeleagă,
o limită ce ar durea,
în lumea unde adevărul,
este o simplă „aiurea”,

Şi-atunci să-ncepem printre patimi,
să căutăm filele morţii,
ca să ne dovedim adepţii,
a-L celui absolut şi-al sorţii.

Printre răscruci de întrebare,
vom căuta o rădăcină,
de unde Domane este Soare,
Şi-n astă ziuă e Lumină!

Rupţi printre clipe şi destine,
am călări doar caii morţii,
de ce n-avem un zâmbet oare,
să nemurim cu clipa sorţii?

Şi-apoi durere şi dezgust,
Tu Doamne ne-ai lăsat aşa,
în marea noastră de iubire,
eternitate mucava!

49. Să cred în chin

Să cred în chin,
din inima Ta Doamne.
ce mă apasă peste soarta mea,
în cărămida cea de vreme arsă,
unde erai doar clipa mea,

Să cred în chin,
când zâmbetul îngheaţă printre şine,
de tren corupt al existenţei mele,
plecat din gara naşterii cu bine,
să moară în zăpezile de stele.

Să cred în chin,
tu inimă plecată de cu seară,
ce nici un orizont nu ţi-ai găsit,
şi aş fi vrut s-alerg cu tine iară,
în răsăritul tău de infinit!

Să cred în chin,
iubire care te destrami,
la fel ca norii ce şi-au uitat stropii,
cuvintelor ce vor să fie mari,
în palmele iubirii şi ai morţii.

Să cred în chin, tu soare ce răsari,
în dimineaţa gândurilor mele,
de unde doar eternitatea cere,
să cred în chin şi-n ochii tăi hoinari?

50. Suspin de iubire

Ai crede vreodată într-un orizont,
ce poate muri înainte de a-i înţelege
eternitatea prin care nu-l poţi atinge?

Şi care ramură de suspin ai fi devenit,
dacă nu ţi-ai fi scuturat inima,
pălmii întinse de destin vieţii mele
pentru a fi împreună?

Apoi care ochi ce s-ar fi pierdut în mine,
ar mai fi reuşit să învie,
în eternitatea speranţei tale,
de a fi eterni,
până dincolo de moarte!?

Tu care eşti îngerul ce n-are clipă,
care eşti suspinul ce nu crede în zare,
ce eşti inima ce nu doare niciodată,
fără de respiraţia zâmbetului Tău!?

51. Lacrimi şi îngeri

Şi-am locuit în lacrima clipei,
prelinsă pe obrazul acestei lumi,
până când aripile uitării au devenit,
moarte,
atunci ne-am ascuns în spatele timpurilor,
iar lacrimile îngerilor iubirii noastre
au căzut pe aripile lor,
ce deveniseră prea grele,
pentru dorul înecat
de beţia propriului nostru destin,
prăbuşit la picioarele Lui Dumnezeu,
în care ne regăseam undeva , cândva,
unul pe celălalt,
pierduţi în ochii care nu ştiau ce-s lacrimile,
şi cerul iubirii credea doar în seninul,
inimii sale de dor etern,
plămădit din zborul inimilor noastre,
a căror aripi,
nu se vor frânge niciodată,
în valurile lacrimilor,
sparte de stâncile ochilor tăi,
ce vor să se oglindească în lacul speranţei,
peste care se va aşterne într-o zi de durere,
bruma cuvântului în care am crezut,
mai mult decât în lume şi parcă se numea,
tot iubire.

Chiar dacă vom zbura cu aripile grele

ale îngerilor unor clipe,
cărora le-a fost atât de dor,
de îmbrăţişarea noastră,
încât cerul suspinelor acestei lumi,
va deveni neîncăpător
pentru zborul eternităţii
sărutului nostru,
vom reuşi în cele din urmă
să devenim seva care va hrăni veşnicia,
marii noastre iubiri.

52. Cum pot numi iubirea?

De-ar fi eternitate,
am mai putea iubi ceva ce nu putem trăi,
decât în moarte?
de-ar fi destin oricine ar putea iubi.

Nu pot spune dor unui cuvânt
în care nu a crezut nici Dumnezeu,
cum nu pot numi iubirea,
regina acestui cer de nebunie,
ci sclava deşertăciunii
care nu-şi poate înţelege,
necurpinsul din inima ei,
deocheată de cerul viselor,
unei tinereţi,
a morţii eterne din noi,
care nu va pleca niciodată,
devenin odată cu noi, eternă.

53. Despărţire de Tine

Când te desparţi de marea ta iubire,
simţi cum norii devin seninul zilei,
iar clipele se întorc spre moartea,
uitării din noi.

Şi doar săruturile tale mai trăiesc,
în paşii clipelor mele,
pietruite cu amintirile zâmbetului tău,
rănit de valurile unui destin prins de furtuna,
umilinţei de a ne fi născut prea dependenţi,
unul de celălalt.

Aş vrea să te mai întâlnesc,
dincolo de inima mea.
ce nu mai poate să-ţi bată pulsul,
sângelui amintirilor mele,
înecate în valurile râului trecutului,
ce nu ne mai doreşte pe nici unul,
dintre noi.

Şi unde crezi că ar învăţa să ne moară,
clipele marii noastre iubiri,
în afară de eternitatea privirii care ne-a născut,
sărutul şi îmbrăţişarea?

Despărţindu-mă de tine,
aflu că Dumnezeu nu mai este etern,
şi nici norii zâmbetului tău,

nu sunt deasupra eternităţii,
marii noastre iubiri.

De cine m-aş putea despărţi,
inimă de ţărână,
ce nu-mi dai pace ulciorului meu de lut,
al zâmbetului ochilor tăi,
plămădit din clipele tale,
spre a crede în iubire.

Şi crezi că singurătăţile noastre,
ar mai rămâne fericire,
în oceanul de lacrimi,
al dorului paşilor noştri pierduţi,
spre eternul nicăieri
unul de celălalt!?

54. Unde oare?

Şi-n care inimă de piatră
ai fi crezut că m-am născut,
uitând de inima ce-mi bate,
chiar şi acum într-un sărut?

Unde- ai fi imn al iubirii,
ce mă desparţi de lumea slută,
într-o romanţă-a nemuririi,
unde doar Dumnezeu ne-ascultă?

Cine eşti tu rază de soare,
care-ţi înfrunţi propriul cer,
în lumea unde veşnicia,
este un simplu, dur, mister?

Te rog iubire fără margini,
ascunde-te în casa mea,
cernută de clipe şi lacrimi,
pierdută-n temelia grea,
a vieţii fără sens şi patimi!

55. Inimă de soare

Unde eşti tu inimă de soare,
fără răgazul luminii,
care m-ai cuprins cu ninsoarea,
rece a unor inimi,
răsărite-n primăvara,
marii noastre iubiri!?

Şi-n care clipă de amor,
crezi că vor mai putea muri,
tristele clipe de anvon,
ale unui sloi de gând,
îngheţat de clipa uitării?

Plecat din lume să mă-nchipui,
fără de tine,înger drag,
lăsat de Dumnezeu cu visuri,
în care să mă reculeg,
ÎN VAG!

56. Un cuvânt de iubire

Şi-n care clasă de-amintire,
ai fi dormit vreodată tu,
plecată-n viaţă cu iubire,
unde cuvântul este: Nu!

Şi-atunci din sângele uitării,
ţi-ai mai făcut o dimineaţă,
pierdută în cafea zării,
strivită de un nor cu ceaţă.

Doar amintirea regăsirii,
era plecată din hotar,
cu-atât amar zidirea firii,
spunea că este-un zbor hoinar.

Şi erai dusă dintre mine,
de tine tu, iubita mea,
ca sângele ce stă în vine,
şi vrea iubiri de mucava!?

Dar încercând să-ţi aflu vraja,
spoită de clipe-le - adânci,
ce-ţi hărăzeau viaţa, moartea,
între noi lacrimi şi noi stânci!

Unde eram stânca şi dorul,
vieţilor ce îşi cerneau,
în braţele clipei amorul
frumoasa mea, tu draga mea!

Şi cred că într-o dimineaţă,
nici zile nu vor exista.....

57. În care iubire

În care iubire,
crezi că ai reuşi să mori,
în afară de mine,
şi orizontul ochilor infintului din tine,
din mine, care este etern?

Unde ai mai fi vreodată,
fără inima vieţii mele,
care odată pierdută,
ar deveni o noapte rece-a fericirii tale?

Suntem rădăcina care ne-a dat suflarea,
supremă a iubirii,
ce-a născut copacul,
dragostei clipelor noastre.

Şi-am putea muri unul pentru altul,
ştiind că suntem destin,
ce nu poate fi distrus,
nici măcar de Dumnezeul care ne-a născut!

Ai simţit vreodată un sărut,
care să-ţi sufoce întreaga viaţa,
ai respirat vreodată libertatea,
de a deveni până şi-n faţa morţii eternitate?

Atunci să ştii că suntem o stea,
a cărei Lumină Divină,
ne-a născut marea noastră iubire,

pierdută în graţiile dorului etern.

58. Oare ai afla?

Oare ai găsi vreodată,
până şi lumina întunericului,
pentru mine?

Când ochii nemuririi ne-ar privi,
plini de ceaţa amintirilor pierdute,
din noi,
spre acel nicăieri al inimii,
care încă ne mai bate,
iluzia acestei vieţi!

Şi-atunci ai ştii oare unde,
se mai poate ascunde moartea,
marii noastre iubiri?

Dintotdeauna ai fost şi vei fi,
umbra existenţei mele,
a cărei soare nu am reuşit niciodată,
să îl privesc în ochii,
plini de lacrimi,
ai dorului pentru tine.

Fără tine am devenit,
amurgul orizontului
ce a uitat să mai zâmbească,
propriilor lui zori,
în care credea până şi Adevărul Absolut.

59. Iartă-mă iubire

Cel care iartă se priveşte,
în oglinda sufletului acestei lumi,
care deşi este spartă,
a reuşit prin cioburi de iubire,
să reflecte chipul inimii tale,
în trecutul meu.

Şi nici un uragan al mântuirii,
nu ar reuşi vreodată să ne macine,
clipele păcatului în care ne-am regăsit,
mai sinceri ca niciodată.

Eşti puritatea libertăţii,
prin care mi-am regăsit,
timpul iubirii care şi-a uitat spaţiul,
devenind infinit!

De aceea te rog să mă ierţi,
fiindcă am devenit
infinitul privirii tale
în care î-mi regăsesc,
naşterea şi moartea aspiraţiilor mele,
spre absolut!

60. Sângele sărutului

Sunt o carte părăsită,
pe ţărmul ros de amintiri,
al sângelui care te săruta,
cândva,
prin naşterea mea,
devenind un viitor
ce va trece,
prin inima ta,
efemer cuvânt al unui destin,
ros de durerea,
de a nu fi fost undeva-cândva împreună,
la orologiul stricat de vremuri,
al acesti lumi ruginite
de uitarea,
ce a plouat peste noi,
fără să avem unde ne adăposti,
speranţele sentimentelor noastre.

61. Şi dacă m-ai uita,

Şi dacă m-ai uita,
cerul ţi-ar spune,
că nimic pe lumea asta
nu mai poate fi senin.

Şi dacă m-ai uita,
ai înţelege lacrimile zorilor,
ce nu-şi vor mai binecuvânta niciodată,
noile lor zile.

Şi dacă m-ai uita,
rădăcinile iubirilor vor putrezi,
toate clipele eternităţilor,
din noi.

Şi dacă m-ai uita,
toate cuvintele inimilor noastre
ar naufragia murind,
în visele iubirii primind sânge de plumb.

Şi dacă m-ai uita,
oare ai mai fi tu,
iarba primăverii clipelor eterne,
ce nu va rugini niciodată cosită de dor?

62. Târfa creaţiei Lui Dumnezeu

Unde ar fi imaginea
Preacuratei Clipe,
Virgine sau nu,
târfe sau nu,
a unei vieţi,
din moartea ta,
pierdută la tălpile
Mântuitorului de vise,
al nostru cei necăjiţi?

De ce Doamne,
avem nevoie de mântuire,
în lumea unde Tu,
reprezinţi perfecţiunea creatoare?
a şoaptelor noastre,
neauzite de nimeni,
în fiinţa distrusă
a paşilor pierduţi?

Să fim noi copiii,
târfei care ţi-a luat inima,
în pumnii păcatului,
ce l-ai pierdut,
în buzunarul de clipe,
pe străzile vieţilor noastre?

Şi cine este frumoasa ta târfă,
în braţele căreia ai petrecut,

clipele noastre,
plătind cu sfinţenia absurdului,
acestei lumi!

Iar noi am primit Păcatul,
pe care nimeni nu l-ar fi dorit,
originar şi nici neplătit,
de Tine Doamne!

63. Ai uitat doamne de noi?

Suntem o carte roasă,
de dorul unui Dumnezeu,
ce a uitat de noi,
minţindu-ne că existăm!

Şi care clipă de destin,
ar mai primi mântuirea,
celui care ar fi crezut,
în ochii plini de promisiuni,
ai celui care ne-a creat?!

Ne vom ruga fiindcă ne-a adus,
fericirea de a fi sluji,
vremurilor împovărate de norii,
biciuiţi de gândurile,
întregii noastre vieţi.

Cine suntem cei renegaţi?!
Născuţi din sufletul păcatului,
despre care ŞTIA Dumnezeu,
că exista ca o buruiană,
e perfecţiunii?

64. Război şi pace

Şi unde aş reuşi să mor,
fără de naşterea mea,
cea încărcată de promisiunea,
paşilor divini care m-au văzut,
încă din Cuvântul Facerii acestei lumi.

Plecasem fruntea destinului meu,
la mâna forţei care m-ar fi ars,
de toate speranţele norilor mei,
dacă nu aş fi crezut în Tine Doamne!

Doar în necurpins
durerea devine amintire
şi moartea uitare de Tine Doamne,
cel care m-ai hrănit cu Iluzia de a FI!

Poate că iubirea s-a pierdut,
atât de departe în creaţia Ta,
încât valurile oceanelor firii din noi,
au mai ucis păcile noilor războaie...

65. Lacrimi de cer

Singurătatea,
este necuprinsul morţii de sine,
al gândurilor ce nu vor să se predea,
ţărânii amintirilor,
pline de iarba dorului,
din trupul mâinilor vieţii tale,
cosite de privirea iubirii mele,
în braţele norilor ce mă înveşmântă,
cu furtuna,
ochilor deznădejdii din paşii tăi,
plecaţi spre a nu-şi găsi calea,
propriului lor destin,
nici măcar în gara inimii mele.

Şi-atunci ploaia lacrimilor cerului,
zodiei care te-a născut,
va cerne viaţa noilor noastre clipe,
ce vor înmuguri primăverile cuvintelor noastre,
rămase doar o amintire,
a noii lumi a dorului în moarte.

Te vei întoarce întrebând infinitul,
de ce a fost atât de sângeros,
cu orizonturile pierdute zilnic,
atunci când eram mereu împreună,
privindu-ne ceasul propriului destin,
pe care am fi reuşit undeva-cândva,
să-l întoarcem la ora exactă,

a respiraţiei timpului care ne încuraja,
să murim eterni!

66. Credeam

Pumnii privirii tale,
mi-au lovit viitorul,
spre care,
credeam,
că este întunericul,
luminii din mine,
unde nici pajii crăieşti
ai viselor divine,
din suflarea creaţiei tale,
nu pot trece,
fără voia marii noastre iubiri.

Atunci a trebuit să aleg,
între palmele primite de la destin
sau între moartea care nu reuşea,
să existe fără viaţa,
sărutului tău.

Şi am fost ales,
de ninsoarea îngheţată a amintirii,
surâsului tău,
care mi-a troienit cu drag,
această existenţă promiscuă,
lipsită de fericirea Adevărului Absolut!

67. Timpul norilor

Şi-am întrebat norii,
de ce ascund Soarele?

Mi-au răspuns transpirând,
cu clipe razele de lumină,
ale trecutului întunecat,
de visele neîmplinite,
rupte din coastele unui Adam,
ce nu-şi va întâlni niciodată Eva,
cuvintelor,
care să mai nască noile lumi ale,
viitorului desprins din delirul,
Timpului Lui Dumnezeu.

Era o limită între viaţă şi moarte,
când încă nu se născuse Timpul,
din eternitate?

Să fi înmugurit bolta cu stelele
destinelor noastre,
căzătoare peste mormintele,
ţărânii din sufletul simţirii,
putrezit la apus de clipă,
cu ochii pierduţi în credinţa,
morţii?

68. O pată de dor

Auguste feerii
şi inimi sângerânde,
se scurg tăcute
prin pumnii sparţi,
ai privirilor rătăcite
după apa vieţii,
ce-a murit demult,
uscându-se
în podul palmelor viselor mele,
măcinate de dorul tău,
rămânând din fumul destinului în care credeam,
doar scrumul unor promisiuni,
în care înfloreau
copacii speranţelor primăverilor noastre,
la colţ de furtună,
dezrădăcinaţi de vise,
tulburi şi uitate,
de frigul sângelui pustiu,
îngheţat în paşii întâlnirilor noastre,
risipite în tăriile celor patru stâlpi,
ai unei apocalipse ce părea,
prea banală în această lume,
a durerii.

69. Podul iubirii

Ce pod ar putea cuprinde,
malurile iubirii noastre?
Să trecem peste propriile destine,
flăcări de foc stelar,
ce nu se pot stinge,
niciodată pe bolta pustiită de mormintele,
unor destine care au căzut,
pe patul sicrielor de iluzii,
ale acestei lumi.

Şi care paşi din această lume,
ce nu ne aparţin,
ar reuşi vreodată să-l treacă,
ştiind sau neştiind că-i podul
care ne-a unit fluviile strămoşilor,
ce au curs prin timp,
numai pentru noi,
spre a spăla soarta ploilor de şoapte,
în ridurile ce s-ar aşterne,
peste pleoapele eternităţii,
din noi.

70. Pleoape obosite de iubire

Plecat din stânca în care,
s-a lovit steaua destinului meu,
scânteind flacăra dorului,
pentru tine.

Am revenit înaintea malului surpat
al speranţelor tale,
de a reuşi să înving moartea,
lovind-o cu propria ei eternitate.

Nu cred că ţărâna amintirilor noastre,
poate deveni noroiul uitării,
de noi înşine şi dorul,
prelins la capăt de pleoape,
obosite de iubire.

71. Urma gândului

Cine ar mai fi înţeles,
urma gândului tău,
plină de apele ploilor lacrimilor,
unui destin care nu ne-a înţeles,
libertatea de a fi noi?

Atunci brazda plugului destinului,
a acoperit cu nemurire privirea ta,
ce mai strălucea steaua,
întâlnirii noastre,
undeva,cândva.

A crescut sămânţa amintirii,
din palmele bătătorite de clipe,
ale dorului meu faţă de ridurile,
timpului tău,
scurs adânc în inima mea.

72. Iarba singurătăţii

Ce departe ai devenit iarba
adâncă a singurătăţii,
în braţele sufletului meu,
ale cărui cărămizi,
s-au cernut,
în sita unui timp,
prea ingheţat,
de el însuşi,
încât s-a spart,
într-o infinitate
de nemuriri stelare,
formând galaxia zâmbetului tău,
ce se depărta,
de bolta sufletului meu,
pierzându-se,
în tăriile necuprinse ale uitării,
ce-şi amintea etern de stânca,
sărutului nostru,
care devenea,
mereu ceva de neînţeles,
la tălpile unui Dumnezeu,
care nu ştiu dacă,
a crezut vreodată în noi,
clădind o mare religie a iubirii.

73. Nemurire şi moarte

M-am pierdut,
printre ramurile vieţii tale,
ale căror rădăcini deveniseră,
clipele unei mari iubiri,
ce-şi dorea norii,
marilor furtuni sentimentale,
care să cearnă apa mântuirii,
peste eternitatea ce va deveni viaţă.

Şi am călcat,
păcatul acestui paradis,
creat din infernul originar,
al cuvântului de început,
de Dumnezeu,
unde eram doar noi doi,
şi primăvara unui sărut al morţii,
ce ne-ar fi dat nemurire.

74. Stropi şi iubire

De-ar fi să găsim doi stropi în ocean,
unul ai fi tu şi celălalt eu,
fără să înţelegem corabia iubirii,
ce ar pluti peste sufletele noastre,
stropită de catargele,
cu faţa în vânturile,
tăioase ale destinului,
ducându-şi mai departe,
toate velele,
spre a deveni,
eternităţi,
din epava ce ar fi încheiat,
undeva – cândva socotelile,
cu Timpul valurilor,
din inimile noastre,
de întinderi nemărginite,
unde până şi ploile îşi uită stropii,
ce nu vor mai fi niciodată,
ai corăbiei noastre,
pierdută în ruina,
uitării.

75. Praf de amintire

Din care frunză,
ar fi clipa naşterii mele,
de toamnă târzie,
înlăuntrul sufletului tău,
plin de vise şi prevestiri,
despre zânele viitorului,
care şi-ar fi uitat,
magia frumuseţii în trecutul,
unui sărut al soarelui cu oceanul,
privirilor noastre.

Până şi apa vieţilor noastre,
e prea uscată de dorul tău,
în venele dragostei,
prin care curge,
praf de amintire,
ce se înalţă spre cerurile
îmbrăţişărilor noastre,
devenite amintiri.

76. La capăt de zi

Te rog dulce clepsidră,
ce - ai uitat timpurile,
redă-mi clipa,
în care locuiam alături,
de marea mea iubire,
în visul de smarald al nemuririi,
unor paşi sfioşi de săruturi,
pe care ne era imposibil,
să-i călcăm cu uitarea,
unei veri din care,
unicul înţeles a rămas,
ninsoarea acelei clipe,
care se îneca la capăt de zi,
în orizontul visului de a fi etern,
împreună.

77. Efemer

Nu cred în destinul,
ce nu a învăţat să moară,
şi nici în viaţa,
care nu-şi înţelege,
menirea propriei sale eternităţi,
din care a învăţat Dumnezeu,
să spere la greşeala creaţiei,
pe care ar fi putut-o îndepărta,
de ochii plânşi
ai apelor vieţii,
ce se înecau
în smârcurile puse de Timpul
înfometat de destine,
de sângele clipelor fierbinţi,
de iubiri neîmplinite,
roase la margine de mânecă,
a sperenţelor lor,
unde şi-ar fi încheiat pentru totdeauna,
efemeritatea propriilor clipe
dacă nu şi-ar fi pierdut nasturii rupţi,
ai vânătorii de cimitire,
fără ţărâna trupurilor cuvintelor,
ce ar fi devenit o punte de legătură,
între El, preaslăvitul Timp şi Dumnezeu.

78. Depărtare

Ce departe
e privirea sângelui tău,
de orizont înroşit în focul,
dorului în care m-am scufundat,
încercând să înot
spre ţărmul,
ochilor plânşi ai acestei lumi,
unde învinge parcă de o veşnicie,
întunericul lacrimii,
pe care a naufragiat
speranţele de a fi vreodată corabia,
care să înfrunte destinul oceanelor firii,
navigând cu toate pânzele
marii noastre iubiri,
spre împlinirea destinului,
care putea prinde
până şi fumul orizontului,
în pumnii bătătoriţi de clipe,
ai cerului nesfârşit
din inimile noastre.

79. Lumea ochilor tăi

Şi dacă inima ta ar rămâne
în bătaia fulgerului privirii mele,
fără de care nu ai mai vedea,
niciodată lumea aceasta a suferintei?

Unde crezi că ar mai exista adâncul,
în care a căzut până şi Dumnezeul inimii tale,
ieşind mai lovit decât era înainte,
de a exista Eu,
în lumea ochilor tăi?

Poţi să crezi în sărutul pierdut
din mine?
naufragiat în lacrima,
dorului tău de speranţă amară,
înecată pe ţărmul adevărului,
ce nu poate crede în uitare?